

二

הלוקח עובר חמורו פרק ראשון

בכורות

מסורת הש"ס

(א) [לְקַחַן טַרְיָא] (ב) וְנִחְסִים קִיבִּי:
(ג) סִדְרָא פֻּלְסָא פִּיטְרָא (ד) יַעֲבִידֵךְ
מוֹחָק יִשְׂרָאֵל, (ה) גִּיל וְלִיטָא,
וְעוֹדִים כְּבוֹדֵי הַבְּהִמָּה יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ
הַטֶּהֱם כְּלָסִים וְסִפְדֵּי נִחְסִים, (ו) יִיָּקֵי,
(ז) לִימְלֵחָא חֵדָּל דְּלֵחָא חֵדָּל חֵדָּל חֵדָּל
יִיָּקֵי, (ח) בְּחִלְרִים, יִיָּקֵי, (ט) וְכֻכֵּל
דְּכֵר, (י) לְקַחַן, יִיָּקֵי,
(כ) [לְקַחַן יֵאֵל], (כא) וְעוֹדֵי חוּסֵי בִּיבִי
הַדֵּי: (כב) יִיָּקֵי חֵדָּל:

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה סה למוות וכל
 פטור: (ב) ד"ה כנפך וכו' ממש
 חמשה שקלים: (ג) ד"ה
 חקשות וכו' אם יתן ויפסד
 חמשיהם כסף שוכר עבדו
 וגו': (ד) ד"ה תדע וכו' ומתחיל
 הס"ד ולחז"ל מ"ס דילמא לא
 הוה: (ה) ד"ה ומצמצים נמי
 לא: (ו) ד"ה והפסד ט"ו וכו'
 לבנו ישראל מן המד:

רבינו גרשום

דבכורי ליום מטורין כבמדרב
היכא דפטרן בהוייתן יהו:
וממאי דבשה, דבמדרב דכתי
ואת בבתא הלוים תחת בבתא
דבשה דשטן חמור ישראל
דילמא בפטר חמור דלוים פדו.
(לא) ואמר כסף לדורות, דכתיב
וכל כבור ארס בכניך חפדה
ושם פדיה כסף; ונאמר שש
לדורות, דכתיב תפדה ששה

כהנים יוסי) דמהא ק"ו לא שמעין אל
 דא בלי נפטור פטרי חמוריס של ישראל
 דא בלי עיה על דלפסקע ליפקע: כספ תרומת.
 זון חדש תפדה שצורק כספ חמוריס
 שקלים: **שה ליריות.** (ב) ופטור
 חמור תפדה נשה: בכסף פדו בכורים
 בחותה שעה דכחי (במרגר) וליקחת
 חמשת (ג) שקלים לזוגותה: **הקדשות.**
 (ויקא) (ד) ואם תתקדש יגאל אצל
 ביתו (ה) וגו' ומעשר שי דכחי (וכריס
 (ד) ותתה בכסף היליך פדו בי בכורות
 במדבר תלדורות חמור נשה שאין פטור
 פדו: **הקדשות:** **תאמר.** שלא נמנו וכו'
 בהמת ישראל מולא מנה הכבוד
 ערדיס בבמה כמו שמהה חלס
 שלשה ושבועס ומאחיס: (ו) **דלא**
 הוא. לכן לישראל בהמות טובא כלים:
ודילמא אפילו הכי. דמקנה רב היה
 לגבי רחובי ת"ח"ה לא הוא ערפי בבמה
 שיהו צבורי בהמת ישראל ערדיס על
 פסוויס בבמות דעם: **ויחא.** הא
 דכחי בהמת הלויס בהמות טובא
 שמתע דלפאשקן בניטוס (וייה) (ז)
 ובהמה רבה אלאה בהמה טובא
 שמתע: **אם כן.** דבהמה לויס
 (ובהמת) דישראל תריווי) טובא
 שמתע ליכתבינור קרף כי הדדי
 דאיהו קרף ודלגוריה וכו' דאיהו קרף

מחשבת קדושה בלתי-מנוגדת ופורה זו
טובה: **מינאל**. במתנתיותן ופורה זו
כשה פעמים הרבה שאם חזר וקנאו
מיד ההסל נאמנו לו חזר ופורה
בו פטר חמור **אחר: רדני מינאל**.
דאמר שה אחד של בן לוי כ"י עממא
דמחנ' קמפפס והכי קאמר רי: לא
קדשו כבורות. שטלדו במדבר:
דמעיקרא. במדבר. והאי קדש לו כל
כבור מוקי ליה ריש לקיש במארים
אכל במדבר לא קדשו מדמכיי ב'
יבאלי ודבר והעברת לו פטר רחס:
בכמות. לא אחד בנה מזבח מקריב
עליו ומשהוקם השכן ואסרו דלמכיי
ורקא ר' ואל פתח אהל מועד לא
הבינו וגו': **ועבורה** כבורות.
בכורי ישראל היו מקריבים ומכאן
ואילן הסנים אלמא כבורות קדשו
דאיל **לא תימא הכי**. אלא כחות שטלדו
במדבר: בן שנה עד עבודה. הלא
שטאלו ממארים עד שזוקס המשכן
שחא חדא הוא דהוא: **דלא פסיק**.
קדושם בבורות דהך שטלדו במדבר
קדשו איכא למימר דמעיקרא שטלדו
(ח) **מכאן** דקדושתיהו קיימי רי:
ומינס. איכא למשעבדליו קדשו בבורות
במדבר דקמי איתו היום מכלל דמכאן
ואילן לא קרוב שום ראשון הקריבו
בכורי בכמה סוגים ממארים: **מעיקרא**
לא. שחא הוי יטול כל אחד לעשות
מזבח להקריב בבורות שלו דחובות לא
קדשו בנחת יחיד: **והוא** **לקדש**.
ועולם לכשיכנסו לארץ: (ט) **במארים**
לא **קדוש**. במתנים. והא מדור כולו לעיל

ולד דהא האי מעשה בשנה שנייה הוא:
ופסקו

ולדורות מגלן אמר קרא יהוה לי הללוים והיו
בהווייתן יהוה וממאי דבשה אמר רב חסדא
נאמר כסף לדורות ונאמר ששה לדורות מה
כסף האמור לדורות בו פדו לדורות בו פדו
לאותה שעה אף שה האמור לדורות בו פדו
לדורות בו פדו באותה שעה מה לכסף שכן
פודין בו הקדשות ומעשר שני אלא אמר קרא
אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור
הבהמה הטמאה תפדה מה בכור אדם לא
תלקת בין לדורות בין לאותה שעה בכסף אף
בבהמה טמאה אלא תחלוק בו בין לדורות בין
לאותה שעה בשה אמר ר' חנינא שה אחד
של כל בלוי פטר כמה פטרי חמורים מירשלא
אמר אביי תדע ^א שהרי מנה הכתוב עורפים
באדם ולא מנה עורפין בבהמה ממאי דילמא
לא הוי נפיש להו בהמות טובא לא ס"ד
דכתוב ^ב וימקנה רב היה לבני ראובן ולבני
גיד דילמא אפילו הכי פשוטים דלויס הוו
גימין לבדדי בכורי ישראל אמר קרא ואת
הגמלים הלויס תחת בהמהם בהמה אחת תחת

ה' א"כ ליכתוב קרא או כהמה תחת בהמה
המת תחת בהמתם ש"מ חד פטר טובא אמר
ה' בו פעמים הרבה ור' חנינא מעמא דמתני'
דה' בו פעמים הרבה משום דשה אחד של בן
ישראל איתמר ר' יוחנן אינון קדשו בכורות
קדשו בכורות במדבר ר' יוחנן אמר קדשו
ליקדשו כדכתיב 'קדש לי כל בכור וריש
מדבר מדכתיב * והיה כי יביאך וכתיב בתריה
וש איתביה רבי יוחנן לריש לקיש ^יעד שלא
ת עובדה ובכורות אמר ליה באותן שיצאו
לא תימא הכי בן שנה רב מעיבר עובדה הוא
קא קשיא ליה אי אמרת בשלמא דלא פסק
לא פקעא קדושתיהו אלא אי אמרת דפסק
פקעא ליה קדושתיהו ואידך דקדוש קדוש
אותו היום שהוקם המשכן קרבו להם בישראל
בכורות ומעשרות הכי נמי באותן שיצאו
דקדבו מיכן ואילך לא קרבו איכא דאמר
ותו היום שהוקם המשכן קרבו להם ישראל
בכורות ומעשרות אותו היום אין מיכן ואילך
ואי קמשמע לן מאותו היום אין מעיקרא לא
יוב תא שמע נמצאת אתה אומר בשלשה
במצרים ובמדבר ובכניסתן ישראל ^ז לארץ
בכור במדבר הוא אומר ^י כי לי כל בכור בבני
ישראל והיה כי יביאך והעברת אמר רב נחמן בר
הבכורות ליקדש ולא קדשו ובמצרים נמי לא
מהן קדשו ומהן לא קדשו מתקופה לה רב
^יפקוד כל בכור זכר לבני ישראל אלא אי
מר קדשו ולא פסקו וריש לקיש אמר קדשו
ופסקו

כָּכֹר וְכָר. (1) . מִזֵּן חֶדֶשׁ וּמַעֲלָה וּבֵן חֶדֶשׁ וְדֹאֵי כַּמְדָּבָר

הנה לכסא שכן מורין בו הקדש ומעשר שני.
 וכן שוח מעבד וקובקע ושער דלמלמין
 ויט מעבש שחן קכף קכף קכף ואל טעבש שח
 ויט ונבאל כשיו דמלמין לקמן: **והורה** בה
 קנקנא ואל כין אחר שמהו ין חחר ופורה ין
 חספא קחי' (לקמן בפרקין ד' ע"ג) דקמין
 ואל אחת ככרה ואלת ואל ככרה ואלה
 ואל ונקבת מפרס ואלת עלמא ונבסק
 ואל שאל אל מדו הולך למחי שחור ופורה
 ואל סקא אחר פעמיס הכרה וקן שמר
 ואלספק קחי דקמין כתר היל ונכמ קחי
 והשכר ומקוי ויל נבמ' (ז) כספק אלל
 ופורה אלל ונבמ למימר פורה וחחר
 ופורה כל קח סאוד דיל ישראל ואל מן
 ואל חנן לקמן בפרקין (ט) שמי חמורות
 ואל ככרי וילדו שני ואל שני שמי חמורות
 ואל קדש וברכות (כס) כבשרי.
 ואל כבור אלד ואל כבור כהמה ואל דפרקי
 ויעיל שמי מנכור כהמה טהורה וליפטר
 ואל כהמה טהורה דרדי חספא קכמה
 ואל טהורה ואל ואל לילא דרס
 ואל לפי סכמה של פכשו ומיחל ואל
 וקבא לקמן הקדשו כחומס הקדשים
 ואל פסקו ויחל: **ואתו** הוה
 ואל וילך אל קרוב ואלע"נ דנדרסי ונדבסי
 ואל שמי וילך שמיס כסריוט שמי חלמי
 ואל: **ואל** א' מיחבא ב' הלמקא
 ואל נאמרו ה' מיחבא דלעיל וכה"ג
 ואל דרס חולין (ינחמ ד' לה) ואל
 ואל אלמנה חמולת ונפרק קמל דמנה
 ואל: ואל חמולת ואל ד' ע"ג: ואל
 ואל מוסמין ככמה דוכתי אלסא טובא (ז)

[illegible][illegible]

ו. הנגדי יהווה לעבודה עד שלבסוף אהרן וכו'.

עין משפט
גר מצוה

א מ"י פ"ב מהל' כסרים
הל"ל פתג עשין קמא טוש"פ
י"ד פ"ר שסא פק"ף א'
[שר"ע שס סע"י ה כהנה:]

מוסף רע"י

תורה בו פעמים הרבה. שאל
זר כהן ונתן לו לישראל ויש לו
טרי תגרים יכול לפדותנו
לפניו (ע). ועבודה בבכורות.
דמית (שמות כד) וישלח את נערי
בני ישראל וגו' (נביאים יסב).

פה מקובצת

[illegible][illegible][illegible]

יתחבא (ברייחא) [מתניתי]
ועם המשכן: אלא אי אמרת דפס
קדושהיהו ואינהו עבדי. והנך
יוס הוא דקירוב בכורות מיכן וא
מדבר (ומאי קמ"ל) אותו היום ק
מצאת אתה אומר הא ברייתא קמ
מדבר לא קדשו איכ במצרים נ

א. נראה דג"ל משו"ה הוא משום דשה אחד פטר כמה פטרי חמורין ומקרא יכו.